

Bir yılı daha uğurlamaya hazırlandığımız şu ayazlı günlerde Eylül düştü aklıma. Eylül ayını konuşuyorum kendimle. Nasıl olacak bu konuşma, nasıl zihnimden kelimelere dökülecek, doğrusu ben de bilmiyorum. Eylülü, Eylülde konuşmak isterdim oysa. Seyrederek, yaşayarak, tadarak...

Yaz ile kışın ortak yönleri vardır elbet. İkisi de yakar insanı, biri sıcaklıkla kavurur, diğeri ayazıyla, sonunda kavrulur insan. Bu kavrulma; Mecnun'un, Kerem'in, Ferhat'ın ve daha nice aşıkların kavrulmasına benzemez, aşk acısı başkadır elbet. Aşk kendisi ister kavrulmayı. Ora-

daki acıdan, hüzünden zevk alır, ilham alır, orada kendini bulur, orada pişer, haddini bilir. Oradan beslenir. Bakarsın yüzyıllar aşan türkü oluverir dillerde acı. Ama yaz ile kış öyle mi? istemesen de kavurur seni, kaçmak ister insan şımarık bahara ya da Eylülün yakmayan, ferahlatan, ilham veren sıcaklığına. Bu yönüyle aşk; aşğın Eylül'üdür aslında...

Hayalimde canlanıyor Eylül, yaşamaya başlıyorum. Önce renkler takılıyor gözlerime; sarı yeşil bir dünya, sonra aralara güz kızılı serpiştirilmiş. Biraz kırmızı, biraz mavi, biraz beyaz, moru, yeşili de var elbet. Dört bir yan sadece kısa bir

süre görülebilecek eşsiz güzellikte tablolarla bezenmiş bir sanat galerisi. Sonra en güzelinden yeni tablolar, yenedünya...

Seyrediyorum, seyrediyorum. Ama doyamıyorum Eylül'e. Nasıl doyulur ki? İnsan sevdiği güzele bakmaya doyabilir mi hiç? Doymaz elbet. Onu yaradan eşsiz yaratmış. Bir bedene girmiş, ete kemiğe bürünmüş, sarı saçlı, yeşil gözlü güzeller güzeli bir sevgili oluvermiş hayalimdeki Eylül.

Eylül akşamları hiç bahçede oturdu-nuz mu bilmiyorum. Kendine özel bir serinliği, kokusu, tadı, rengi vardır, Eylül akşamlarının. Çay bir başka

yudumlanır bu akşamlarda. Sohbetler şeftali tadında. Ayva'nın mayhoş kokusu buram buram burnumda. Ya incir kokulu bahçelerde geceler...

Uzaklardan gelen bir türkü sesi
Geceler boyu ninnim olsun benim
Tatlı bir esen getirirken gecenin nefesi
İncir kokulu bahçelerde uyumak isterim
Karanlığın koynunda rüyalarım
Yıldızlar imrenerek baksın isterim
Ay gülerek üzerime doğarsa benim
Ayılmak istemem böyle bir gecedem.
Hırsız güneş olmasın uykumu çalan
Aydınlık devşirilirken çıkarkeyif gecedem
Şafaklar olmasın ruhuma dalan
Ayva sarısı sabaha uyanmak isterim

Ayvalar sararır, incirler ballanır, üzümler asmasında pişer, elmalar kızarır daha hangi birini saysam bilmem ki. Karpuzu, kavunu unuttum sanmayın. O kadar bol ve o kadar çok ki verdiği mahsul, hepsini saymaya kalksam, sayamam, şaşırıyorum bilirim. Bolluk ve bereket aydır Eylül. Onun için büyükler küçüklere "Ömrün uzun, düğünün güzün olsun." diye dua eder, dilekte bulunurlar. Tanrı yarattığı nimetlerin hepsinden bol kepçe dağıtmış bu aya. O da aldığı hey şeyin tamamını dağıtır bütün canlılara...

Cömertlikte sınır tanımaz Eylül. Hiçbir şey saklamaz kendine, verir de verir insana. Düşüncenin en güzeli Eylül'de dile gelir. Şiirin en güzeli Eylül'de yazılır. Türkünün en güzeli Eylül'de söylenir. Aşkların en güzeli Eylül'de yaşanır bilirim...

Alpay söylediği şarkıda;

"...
Yapraklar solarken
Adını anarken
Bekletme ne olur
Gelmek zamanı gel
Yok yok yok
Gitme gitme gel
Eylülde gel
..."

diye sevdiğini çağırması boşuna değildir. Şarkının söz yazarı "gelmek zamanın" Eylül olduğunu ne güzel bilir... İliklerime işler bu şarkı. Duygulanırım, titrediğimi hissedirim. Okul yılları gelir aklıma, yeniden yaşarım! Gözlerimden iki damla yaşın dökülmesine engel olamam...

Ağustos böcekleri Eylülde sazlarını duvara asar, keser sesini, geveze serçeler de ağaç yaprakları arasında Ağustos boyu sinir bozucu sesleri ile yaptıkları dedikodulara son verir, saka kuşları o güzel sesleriyle şarkılarının en güzelini söylemeye devam eder...

Ellili yaşlar insan yaşamının Eylül'üdür, benim için.. Bir ömür boyu gelişen, değişen, çeşitli boyutlar kazanan insan zihni Eylülde olgunlaşır. Düşünce, sanat, edebiyat, felsefe bilim ve kültür meyvelerinin en güzeli bu ayda toplanır. İnsan zihninin en verimli sağıldığı aydır bilirim.

Diriliş tohumlarının atıldığı aydır, Eylül. Bilumum nebatat tohumu bu ayda düşmeye başlar toprak ananın karnına ve Ekimde devam eder. İyice yüklendikten sonra derin bir uykuya dalar. Karda gelinliğini giyer, baharda doğurup, süslenir güzel ve şefkatli bir ana olur, Eylülde meyveleri olgunlaşır...

Başta biz insanlar da bu meyveleri Eylül'de toplamaya başlarız. Şımarık bahar gibi arsızız. İzin bile alma ihtiyacını duymayız. Karnını yırtar, kolunu kırar, canını acıtırız. Ama o hiç şikayet etmez. Halinden memnun mudur bilinmez, ama sürekli gülümser...

Daha önce de dedim ya güzelliştir. Bolluktur. Bereketidir. Diriliştir. En güzel tablolarıdır Eylül.

Eylülde yaşamak ve yazmak kolay mı benim için. Daha nice celeri yaşanmadı, düşünülmedi, dile gelmedi, yazılmadı bilirim. Dilsiz konuşamıyorum, düşünemiyorum ben. Daha nice yaşanmışlıklar, düşünceler dile gelemiyor, kelimelere dökülmüyor. Düşünceler kelime, kelime dökülmezse dilime nasıl yazarım her yönünü?

Hüzünlenmez mi insan elbet hüzünlenir. Bende hüzünlenirim. Bu hüznüm güzelliklerin her birinin kelimelere dökülmemiş olmasından, elbet. Ama hüzünlerim yine de Eylül'ü yaşamama engel olamaz bilirim. Yaşayabildiğim kadarını yaşarım ben de...

Benim hüzünlerim ömrün son demlerinin yaklaştığı hissine kalmamdan değildir. Ölümü düşünürüm elbet. Onun yeniden dirilişin başlangıcı olduğuna inanırım. Korkmam ölümden. Onu gülümseyerek karşılamak isterim. Bana Eylülde uğurlamak hüzün verir sadece. Ölümü çağırıştı için hüzünlenenlere bir diyeceğim yok elbet. Yeni bir Eylül yaşamak için bütün hücrelerim umutla dolarken, sonsuzluğu, yok olmayı, ölümü çağırıştırdığı için hüzünlenenlere gülerim sadece, onları hüzünleriyle başba bırakmayı ne çok isterim...

Bir Eylülde daha uğurlarken, sevinç ve umutla yeni Eylül'lere merhaba diyorum!

